

[Axel Kristensen.]

skal søges tilladelse til at bygge, og at der nu kun findes restriktioner for størrelsen af boligen, nemlig en begrænsning til 130 m², og det må være tilstrækkeligt i de allerfleste tilfælde. Endvidere er der begrænsning for installation af centralvarme, en restriktion man sikkert meget snart kan regne med at kunne ophæve, idet der ikke er materialeangel. Der er stadig en begrænsning i cementforbruget og en regulering af det offentlige byggeri og af anlægsvirksomheder som veje, havne o. lign. og endelig af bygning af større fabriksvirksomheder, og i disse tilfælde skal man søge om tilladelse. Det, der her er tilbage, skyldes væsentligst et opsamlet behov, der indenfor en kortere tid kan afvikles, samt en underforsyning af cement, der formentlig også snart kan overvindes.

Jeg kan ikke lade være med at takke boligministeren for den forhandlingsvillighed, han har udvist ved disse restriktioners ophævelse. Ved denne afvikling forsvandt en meget betydelig administration, og selvom det kunne være fristende at opfriske vore standpunkter fra for 2 år siden og påvise, at vi fik ret, så skal jeg lade det ligge. Det væsentlige er, at vi er blevet fri for disse betydelige indgreb i erhvervslivet og den dertil hørende administration.

Parallelt hermed er betydelige indgreb overfor handelen med materialer blevet ophævet, f. eks. for det meget store område, der hedder trælast.

Fra fiskeriministeriet og landbrugsministeriet har der kun foreligget nogle få restriktioner, og behandlingen af disse kan næppe siges at være helt afsluttet, heriblandt nogle, der tilsigter en kvalitetskontrol. Vi har overfor de respektive ministerier og overfor handelsministeriet hævdet, at selvstændigt påbud om kvalitet var der ikke hjemmel for i vareforsyningsloven. Der er nu for det væsentlige, nemlig fiskeriministeriets område, fremsat lovforslag til løsning af denne særlige opgave, og jeg må gøre opmærksom på, at det i særlig grad var os imod, at man i stedet for almindelige regler, som enhver kan overholde, autoriserede virksomheder og således skabte monopoler. Indenfor handelsministeriets område er der af indenlandske restriktioner i det væsentlige kun de almindeligt kendte rationeringer tilbage, som for smør, sukker, kaffe, brændsel o. lign., og herefter må naturligvis hovedinteressen samle sig om det alvorlige hovedproblem, der hedder udenrigshandelen.

Da man påbegyndte udstedelse af fri-

lister i henhold til Marshallkomiteens beslutninger i Paris forrige efterår, satte man fra dansk side praktisk talt ikke varer, der fabrikeredes herhjemme, på friliste. Ved den senere udvidelse kom der enkelte danske produkter på, men man undtog stadig alle de almindelige forbrugsvarer, der produceres herhjemme.

Efter min personlige opfattelse er det nødvendigt, at disse varer bliver underkastet almindelig konkurrence, for at der kan opnås en sund produktion og et sundt prisniveau. Vi fik derfor tilsagn fra handelsministeren om en undersøgelse af disse produkters forhold og vilkår. Der er fra handelsministeren fremskaffet en del materiale, som under de kommende udvalgsforhandlinger skal indgå i drøftelserne om frivelsen, og denne må påbegyndes nu, også indenfor disse områder.

Ved bedømmelsen af spørgsmålet om frigivelse af importen må tages i betragtning, at Danmark ifølge hele sin struktur nødvendigvis må have en meget stor udenrigshandel, men selvom denne handel er stor i sammenligning med Danmarks økonomiske forhold, er den lille i forhold til de fleste af aftagerlandenes økonomi, og det bevirker, at så længe der er statshandel eller statsledet handel, vil vi være den svage part ved alle forhandlinger. Først den dag udenrigshandelen frigives, så salg alene bliver et spørgsmål om kvalitet og konkurrenceevne, får Danmark en chance for ligestilling med de øvrige lande.

Det er f. eks. klart, at vi må have en handelsaftale med Frankrig, fordi vi skal have råfosfat til det danske landbrug, men den mængde varer, som vi køber i Frankrig, er det ikke livsvigtigt for Frankrig at sælge, og Frankrig kan derfor stille sine betingelser langt hårdere, når vi har statshandel, end hvis vi har fri handel. Sådan er det også med de andre forhold. Derfor må Danmark være et af de lande, som ved de udenrigshandelsforhandlinger, der føres, er mest interesseret i at støtte frigivelsen af handelen landene imellem. Frihandel er den eneste mulighed for, at Danmark kan få sådanne betingelser, at vi ikke kommer til at sælge billigt og købe dyrt.

De vilkår, verden byder os, må være bestemmende for, hvor langt vi kan gå med frigivelse. Hvis man ude i verden ikke skaber handelsfrihed, men opretholder de tosidede handelsaftaler, hvis man ude i verden ikke skaber ombyttelighed af de forskellige møntsorter, vil der være en grænse for, hvor langt vi kan gå med handelens frigivelse, idet vi som den svage part ikke kan bestemme